

Ah Zülfikar Usta Ah ki Ah

— sahara · 07 Nisan 2020

Zülfikar Ustanın evine şivan düştü. Gecenin geç saatlerine kadar telaşla bekledi ev halkı. Önceki yıllarda çıktığı avlardan gün batmadan eve dönerdi. Güçlü, kuvvetli bir erkekti. Elinde tüfeği ile bir orduya karşı koyacak cesareti olduğuna inanırdı eşi ve çocukları. Bir uğursuzluğun olduğu muhakkaktı.

Zaman bir türlü geçmiyordu. Beklemek ne zordur! Gece yarım oldu. Soba birkaç kez tutuşturuldu. Ocağa büyük odunlar atıldı. Zekiye kadın çocuklarına gidip yatmalarını söyledi. Kendisinin daha da bekleyeceğini söyledi. Beklemek nafi! Horozlar ötmeye başladı. Tanyeri ağarıyordu. Zekiye kadın yarı uyku yarı uyanık sabah etti. Evleneni yıllar geçmişti. İlk kez Zülfikar ustadan ayrı bir gece geçirmiş oldu.

Çabucak sobayı tutuşturdu. Çocukları uyandırdı. Evde iş bölümü başladı. Hayvanların yemlenmesi, su kaplarının doldurulması, soba ve ocak için odunların eve taşınması günlük mutat işlerdi. Sabah çorbası birlikte içildi. Evde elle tutulur bir matem havası vardı. Kimsenin ağzını bıçak açmıyordu.

Zekiye kadın çocuklarını görevlendirdi. Akrabalara haber ulaştırılacaktı. Amca, dayı, hala, teyze tüm akrabalar durumdan haberdar edildi. Kısa sürede kadınlı erkekli tüm akraba ve komşular Zülfikar ustanın evinde toplandı. Haberi duyan şaşkınlıkla olay hakkında etraflı bil almak istiyordu. Fazla bir bilgi yoktu. Evden erken çıktığı bir daha geri dönmediği biliniyordu ustanın.

Gürbüz, güçlü kuvvetli de olsa insan kış ortasında gece dışarda nasıl kalırdı. Hem de böylesine soğuk bir gecede! Giderek hızını artırarak kar yeniden yağmaya başladı. Durum hiç iç açıcı değildi. Durmanın zamanı değil. Zülfikar ustanın komşu ve akrabaları erkekler ellerine kürekleri alarak dağlara doğru yola çıktılar.

Kar şiddetini artırdı. Görüş mesafesi iyice azaldı. Dağların eteklerine güçlkle ilerlediler. Zülfikar ustanın ayak izleri çoktan kaybolmuştu. Her tarafın karlarla kaplandığı yamaçlarla fazla yürümenin bir anlamı yoktu. Islık çalıp, nefeslerinin yettiğince bağırarak kayıp Zülfikar Ustaya seslerini duyurmak istediler.

Seslerinin uzaklara gittiği belli değildi. Sadece karları birbirine katan rüzgârın sesi duyuluyordu. Islık çalıp, uzun uzun haykırmaktan öte yapılacak bir şey yoktu. Hava da gittikçe soğumaya başladı. Araba ekibi istemeyerek gerisin geri döndü.

Ayının ininde sessizlik sürüyordu. Zülfikar usta nerede olduğunun ayırımına vardı tamamen. Durup beklemekten öte elinden bir şey gelmiyordu. Azıcık hareketlenecek olsa ayının bakışları bulutlanıyordu. Belli ki, evin sahibi konuğunu yolcu etmek istemiyordu her ne kadar durumdan memnun olmasa bile. İki

canlı birbirlerini gözlemlemeye devam etti saatlerce.

Bir metreye yakın kar yağdı. Cümle ağaçlar bembeyaz kürklerini giydi. Yamaçlar karla kaplanmıştı iyice. Orman tanımsız bir sessizliğe bürünmüştü. Arama işi ertesi günü de neticesiz kaldı. Ustanın evinden yükselen ağıtlar köyün uzak mahallelerinde bile duyulur oldu. Köyde konuşulan tek konu Zülfıkar ustanın çıktığı avdan geri dönmemesiydi.

Zülfıkar usta köyde sevilen bir komşuydu. Yoksul komşularının yaptığı araçlarından para da almazdı çoğu kez. Sürekli iyiliği, yardımseverliği anlatılıyordu. Allah'tan ümit kesilmez, evden ayrılışının beşinci günü köyü karanlık basarken Zülfıkar usta tıpkı ava çıktığı gibi sessizce evine döndü. Kısa sürede adeta yaşlanmıştı. Sakalları uzamış, açlıktan iki büklüm olmuştu. Göz çukurlarında kaybolmuştu gözleri. Eski parlaklığından eser yoktu kara gözlerin.

Konuşmadan sekiye yüzükoyun uzandı. Sorulara cevap vermedi. Sadece rahatsız edilmemesini işaretle anlatmaya çalıştı. Saatlerce öylece yatıverdi. Gecenin ilerleyen saatlerinde su istedi. Kana kana birkaç bardak su içti. Elbiselerini çıkarmadan uyuyuverdi.

Ertesi gün köyde şenlik vardı. Zülfıkar Ustanın evine dönmesi köye bayram havası yarattı. Sanki savaştan bir asker sağ salim geri dönmüştü. Komşular, akrabalar ustamızın evini düğün evine çevirdiler. Fakat Zülfıkar sessizce gelenleri izliyor bir Allah kelamı etmiyordu.

Bu durum günlerce devam etti. Tüm ısrarlara karşın Zülfıkar usta ser verip sır vermedi. Beş günü nerede, nasıl geçirdiği muamma olarak kaldı. Bazı günler dükkânına gidip kısa süre körüğü çalıştırıp elde kalan yarım işlerini bitirmeye çalıştı.

Bu böyle olmayacak. Merak duygusu, tatmin edilmeyince insanı yalnız bırakmaz. Köylülerinin, Zülfıkar Ustanın beş günlük macerasını öğrenmeden rahata kavuşacakları da mümkün değildi. Yine bir gün kalabalık bir grup toplanıp ustaya ziyarete geldiler.

Israr ısrar, ustayı iyice sıkmaya başladı. Gerçi yaşadığı inanılmaz olay kendisini de rahatsız ediyordu. Çaylar içildi. Herkes pür dikkat Zülfıkar ustaya bakıyordu. Ağzından çıkacak sözleri merakla bekleniyordu. Sözü uzatmadı avcımız. Ayağının kayıp karların içinde yardan yuvarlanışını, ayının inine gözlerini açtığını bir çırpıda anlattı. Misafirler fazla ısrarcı olmadılar. Aşırı merak etmelerine karşın fazla teferruat duymadan evlerine döndüler.

Aradan günler geçti. Yine kalabalık bir grup ustayı ziyaret etti. Gidip ayıyı ininde yakalamayı teklif ettiler. Zülfıkar kendisine en ufak bir kötülük görmediği hayvanın yakalanması teklifine şiddetle karşı çıktı. Fakat köylülerinin gözlerini kan bürümüştü. Ayının yaz aylarında mısır tarlalarına zarar verdiğini, kiraz ve armut ağaçlarını mahvettiğini anlattılar. Hayır, cevabı alıp geri döndüler evlerine.

Aradan günler geçti. Her gün ustamıza ziyaretler devam etti. Gerekçe aynıydı hep. Ayıyı yakalayalım. Olacak bu ya. Zülfıkar usta kalbi mutmain olmazsa da öneriyi kabul etti. Kalabalık bir grup, iplerle, zincirlerle yola çıktı.

Mağarayı bulmakta zorlanmadılar. Günlerce mağarada kalan zavallı hayvan iyice zayıflayıp ayağa kalkacak durumda değildi. Köpekleri saldırlar mağaraya. Hayvan sessizce dışarı çıktı. Daha önce kapana düşürdükleri ayı, kurt gibi hayvanları etkisiz hale getirmede ustalaşmıştı köylüler. Hemen kalınca bir sırımın altına kısırdılar ayıyı. Ağzını, bacaklarını bağlayıp köyün meydanına taşıdılar.

Kapanla yakaladıkları kurt ve aylara yapılan uygulama bu ayı içinde yapılmaya başlandı. Çoban köpeklerini hayvanın üzerine saldırlar. Ayı, kendisine saldıran köpeklere karşı koyarken kalabalığın içinde Zülfıkar ustayı gördü. Son gücünü toplayarak bir zaman ininde konuk ettiği, canına dokunmadığı ustaya yaklaştı. İki ayağı üzerine kalktı. Tıpkı bir insan gibi Zülfıkar ustanın yüzüne tükürdü.

Zülfıkar Usta sendeledi, bacakları titredi karların üzerine boylu boyuna düşüverdi. Köylüler ayıyı bırakıp ustanın telaşesine kaldılar. Sırt üstü yatırıp durumunu incelemeye başladılar. Ustanın esmer yüzü karlar gibi bembeyaz olmuştu. Gözlerinde bir hareket yoktu. Çabucak bir sedye oluşturup evine taşıdılar. Evden bu kez öncekinden daha gür ağıt sesleri yükselmeye başladı. Askerliğini sıhhiye olarak yapan Sıddık Usta, Zülfıkar ustayı muayene etti. Maalesef avcımızda nabız, ses- sade yoktu.

Sıhhiye Sıddık usta evden ayrılırken son sözleri, "Allah taksiratını affetsin." Oldu.

Köylüler yaptıkların işin başlarına böylesi bir uğursuzluk getirdiğini fark ettiler. Fark ettiler de lakin iş işten geçmişti.

Ayıya dokunmadılar. Köpekleri geri çektiler. Ayı sessizce yavaş yavaş yaşam alanına ormana doğru yürümeye başladı.